

<div style="text-align: center;"></div>

Puhao je vjetar. Hladni vjetar sa sjevera.

 Skupa s morem grlio je otok snačnim
zagrljajem i njihao kročnju drveta pod kojom je stajao čovjek.

 I čovjek je stavio
ruku na nepomično, nepoljuljano stablo drveta. I tako su stajali na vjetru čovjek i drvo. Jedini na
otoku; jedini koji su znali tajnu.

 Nije ih povezivao samo vjetar sa sjevera, niti ruka
na stablu, pa čak ni praiskonska veza iz raja, ali svakako nešto staro i duboko povezivalo ih je
sada i ovdje, dok su stajali skupa na vjetru.

 Vjetru koji dotiže i mijenja, na način
kao da otreša i odnosi sve suvono, tako da se vidi što je trajno i postojano i što je stvarno s
ime povezano.

 Otok ne mora biti samo kopno koje izranja iz mora, može biti i
oaza u pustinji; može biti i jedno, usamljeno drvo u pustinjskom pijesku. Otok može biti bilo
što usred nečega čemu u svojoj biti ne pripada, od čega se razlikuje po načinu manifestiranja
života.

 Može biti čovjek zarobljen u svijetu materije, čula i zablude.

Zabluda što je život, a što nije. Tko je on, a tko nije.

 I kada puhne hladni vjetar
koji nosi promjene, vjetar kozmičkih zračenja, on zaljulja kročnju drveta čovječanstva - skupina
duša sa zajedničkim stablom i korijenom.

 I svaki list, svaka duša kao dio
holograma i sama je opet kao drvo s korijenom, stablom i kročnjom. Svoje s vjetrom na
mikrokozmičkoj razini, s unutrašnjom burom.

 I tada je samo pitanje da li duša
prepoznaje što je ona; gdje joj je porijeklo i korijen.

 Što može, a što ne može
otpasti.

 Da li prepoznaje da je nešto vrsto i vječno povezuje sa životom, s
Bogom; baš kao drvo sa zemljom.

 Ljubav?

 I onda je vjetar dobro
došao.

 Onda nije problem ni stajati sam u pustinji. Jer sam nisi, jer si zauvijek
vezan sa svojom vrstom i njenom praslikom. Jer želiš osloboditi tu prasliku, a to znači da
preuzimaš potpunu odgovornost za svoje iskustvo i svoju zadaću, a sve ostalo prepuštaš u
najbolje, vječne ruke.

 I zato, bez straha se suočavaš sa svime; Svim burama i
olujama; Vrelinama i hladnoćama.

 Jer ništa nije osobno i sve ima viši cilj; Zbog
kojega si rastao uvis prema suncu.

 Jer život je život samo u svjetlu i iz svjetla; iz
svjetla ti je i želja za životom i rastom i čežnja koja plamti u središtu srca i na koju opet ništa
osim svjetla ne može odgovoriti.

 To je tajna koja je povezivala:
 čovjeka i
drvo na otoku usred uzburkanog mora,
 čovjeka i drvo u pustinji;
 čovjeka i sve
ljude koji su znali tu tajnu,
 čovjeka i Boga;
 Oduvijek, sada i zauvijek.

 Priredila: Eloratea

 <div style="text-align: center;"><a
href="index.php?option=com_content&view=article&id=180:izbor-izgleda-stranice-i-upute&catid
=43:download"></div> <br
type="_moz" />